

DEZBATERE PUBLICĂ

Cadrul didactic: statut actual și soluții

Educația, o problemă socială?

O problemă socială este definită ca o situație, stare, factor, proces etc. perceput negativ de către un segment important din populație pentru a cărei modificare este necesară intervenția, acțiunea indivizilor. O astfel de definire a problemei sociale presupune două condiții pentru încadrarea în categorie. Una vizează existența a ceva problematic, a unui "obiect", iar cea de a doua conștientizarea a ceea ce este problematic.

Lărgirea câmpului de discuție, ne permite să identificăm chiar mai multe condiții, o problemă dovedindu-se socială dacă:

- este o sursă majoră de dificultăți;
- afectează sau se presupune că va afecta un număr mare de persoane;
- este cauzată de acțiunea sau inacțiunea oamenilor sau a societății în general;
- este o situație cunoscută de oameni;
- este incompatibilă cu valorile acelor oameni;
- societatea sau cel puțin o parte a societății consideră necesar să acționeze pentru a schimba respectiva situație nefavorabilă unui număr semnificativ dintre membrii săi.

Fiecare dintre aceste condiții, în măsura în care ceva problematic le îndeplinește și se constituie ca problemă socială, se poate dovedi un câmp de cercetare. Capacitatea de a formula soluții se va naște în funcție de ceea ce cercetarea derulată va permite să se pună în evidență.

Considerând educația, transformarea condițiilor de mai sus în întrebări ar trebui să ne permită, destul de repede, aprecierea măsurii în care educația, iar în prelungire statutul dascălilor în societatea românească actuală, constituie o problemă socială.

Cu alte cuvinte, este educația o sursă majoră de dificultăți? Răspunsul, fără drept de apel, având în vedere întregul "cor" care deplânge rezultatele acesteia în permanență, este unul afirmativ. Un răspuns asemănător avem și în ceea ce privește întrebarea

privind numărul celor afectați, fiind vorba, în cele din urmă, de întreaga societate.

Ce anume determină însă ca educația să se constituie într-o problemă socială? Acțiunea sau inacțiunea oamenilor, a societății în general? În ce ne privește, nu am numi, în primul rând, nici acțiunea, nici inacțiunea, ci mai curând ipocrizia. Avem o societate de o ipocrizie fără margini. În timp ce părinții și cei apropiați îi îndeamnă pe tineri (cu responsabilitate?) să ia în serios educația, fundația pe care se clădește o viață de calitate din toate punctele de vedere, societatea îi bombardează, prin toate canalele media și prin

exemplele personale ale celor din jur, cu o imagine a reușitei în viață în care educația nu pare să constituie un avantaj, ba dimpotrivă. Îmbogățirii peste noapte, numiți generic "oameni de afaceri", oamenii politici, înainte sau după aceea îmbogățiiți, consoartele oficiale sau neoficiale ale celor îmbogățiiți sau ale celor ajunși (indiferent de contextul "ajungerii") sunt de fapt cei care, la o cât de sumară privire, par a fi valorizați ca modele sociale. Tineretele sunt sfătuite să devină doctorițe și profesoare, în timp ce toată lumea prețuiește planificarea celor trei ore de sală, trei ore la salonul de înfrumusețare și trei ore de bronz, pentru a arăta cât se poate de bine. Tinerii sunt împinși spre a deveni ingineri, constructori, spre a dobândi o meserie care să le asigure viitorul, lor și viitoarei lor familii, în timp ce valorizarea socială înclină spre un macho strigând "fetița" în timp ce coboară dintr-un BMW.

Desigur, toate acestea însoțite de veșnicile lamentări oficiale care, pornind de la caracterul nobil al acestor profesii, al profesiei de dascăl, pentru a rămâne la ceea ce ne interesează, varsă câteva lacrimi pentru cât de mult trebuie să muncești (desigur, s-a auzit exprimată de la cel mai înalt nivel, și

optica adversă) și pentru cât de umilitor este să trăiești la limita subzistenței (probabil banii dați pentru cele trei ore de sală amintite mai sus).

Evident, este vorba și despre acțiune, respectiv și cu precădere

• continuarea în pagina 8

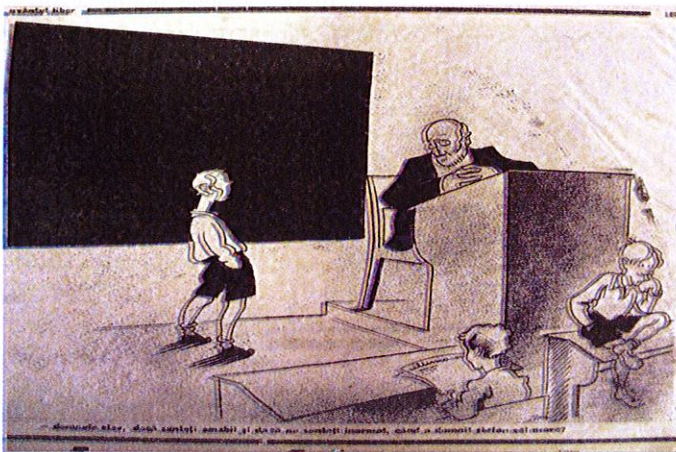
SCURT ISTORIC LEGISLATIV AL STATUTULUI CADRELOR DIDACTICE

LEGE nr. 1.150 din 25 noiembrie 1864 asupra instrucțiunii a Principatelor-Unite-Române PUBLICATĂ ÎN: MONITORUL OFICIAL din 25 noiembrie 1864

Prima dintre legile educației, în înțeles modern, în spațiul românesc este *Legea asupra instrucțiunii publice*, promulgată prin decret la 25 noiembrie 1864. Ea avea la bază câteva principii, care ulterior vor demonstra evoluția și modernizarea învățământului românesc, cum ar fi: obligativitatea și gratuitatea, egalitatea sexelor la învățătură, unitatea școlară elementară la sat și oraș, înființarea învățământului tehnic profesional, detașarea învățământului mediu de cel superior etc. În cadrul „*Dispozițiuni generale*”, „*instrucțiunea*” era împărțită în două categorii: publică și privată. Cea publică era divizată în: primară (școli primare la sate și orașe), secundară (licee, gimnazii, școli reale, de bele arte, profesionale - pentru băieți, școli secundare de fete) și superioară (cu 4 facultăți: litere, științe matematico-fizice, drept și medicină). Tot aici, în cadrul dispozițiilor generale, se precizează și principiile obligativității și gratuității. Corpul didactic era împărțit în patru grade: învățători sau învățătoare, pentru școlile primare sătești; institutori sau institutoare, pentru școlile primare orășenești; profesori de școli secundare, profesori de facultăți.

Partea a II-a a acestei legi, intitulată „*Despre corpul insarcinatu cu invetatura și cu administrarea speciale a scoleloru*” este dedicată cadrelor didactice, precizând aspecte care privesc formarea acestora, dar și aspecte care țin în mod direct de statutul lor. Spre exemplu, în ceea ce privește modul de numire, apare deja diferența între ceea ce numim astăzi cadre didactice titulare și cadre didactice suplinitoare: **”364. Numirea definitivă a invetatorilor satesci se va face prin decisiune ministeriale, data în forma art. 14; numirea institutorilor și institutricilor, precum și a profesorilor, se va face prin decretu Domnescu. Numirea invetatorilor și institutorilor la scolele înființate și întreținute de comune, se va face de ele prin autorizatiune ministeriale. 365. Numirea provisorie a invetatorilor satesci se va face de prefectulu județului, după recomandarea revisorului acelu județu; numirea provisorie a institutorilor și institutricilor, precum și a profesorilor, se va face prin decisiune ministeriale data în forma art. 14.”**

Tot în cadrul acestei legi, chiar dacă la finalul său, Secțiunea a III-a este intitulată explicit „*Despre drepturile și datoriile profesorilor, institutorilor și invetatorilor*”, drepturile specifice conferite membrilor corpului profesoral fiind relativ puține: caracterul inamovibil al profesorilor titulari, scutirea de serviciul militar și dublarea salariului învățătorilor după 12 ani de serviciu.

LEGE asupra învățământului secundar și superior din 28 martie 1898, cu modificările introduse prin legea promulgată cu decretul regal nr. 2727 din 9 iulie 1901

PUBLICATĂ ÎN: MONITORUL OFICIAL nr. 116 din 25 august 1901

Legea învățământului secundar și superior, prima dintre legile reformatoare ale lui Spiru Haret, aduce o îmbunătățire clară a învățământului secundar și superior. În ceea ce privește cadrele didactice, se aduc modificări procesului de recrutare a profesorilor, fiind introdus examenul de capacitate, care înlocuiește vechiul concurs pentru ocuparea catedrelor vacante. Pentru a fi admis la acest examen, candidaților li se cerea pe lângă diploma de licență și actul doveditor urmării unui curs de pedagogie în cadrul Universității și urmarea conferințelor și lucrărilor practice ale unui seminar pedagogic. „*Secțiunea VI*” a legii, intitulată „*Drepturile și datoriile corpului didactic secundar*” se constituie de altfel într-un prim și veritabil statut al personalului didactic, care debutează cu precizări relative la salarizarea acestora: „**art. 35 - Apuntamentele membrilor corpului didactic secundar se compun: din o parte fixă, numită „leafă”, și din o parte variabilă, numită „gradațiune”. art. 36 - Leafa va fi: De 300 lei pe lună pentru profesorii de licee și gimnazii; De 250 lei pe lună profesoarele de școli secundare de fete de gradul I și II; De 200 lei pe lună pentru profesorii de religie; De 180 lei pe lună pentru maieștri. Aceste cifre vor fi micșorate cu 20% pentru suplinitori.**” (într-un moment în care 1 kilogram de pâine costa aproximativ 0,23 lei, 1 kilogram de zahăr aproximativ 1,13 lei, iar 1 kilogram de brânză de oi era 1,05 lei; indemnizația învățătorilor era de 150 lei pe lună).

Norma didactică, pentru profesorii și maieștrii din școlile secundare, este stabilită la („*până la*”) 12 ore de curs pe săptămână (salariul neputând fi mai mic decât cel convenit pentru 12, având posibilitatea de a lua ore la plata cu ora, în specialitate, și de a fi plățiți suplimentar (20 de lei pe lună pentru profesori, 15 lei pentru profesoarele din școlile normale și 10 lei pentru maieștri și profesorii de religie). Din momentul în care aceste ore suplimentare erau primite, ele nu îi puteau fi luate decât în cazul modificării programelor sau a desființării unor clase. „*Gradațiunea*” reprezenta o creștere a salarizării, obținută atât de cadrele didactice definitive, cât și de cele provizorii, obținută pe măsură ce se acumula vechime în funcție: „*10% după 5 ani (...); 20% după 10 ani (...); 30% după 15 ani (...); 40% după 20 de ani de funcționare*” (calculul era realizat la norma de bază). Vârsta maximă până la care se putea profesa era de 65 de ani, existând însă posibilitatea ca după 30 de ani de serviciu, ministerul, motivat, să „*pună din oficiu la pensiu pe un membru al corpului didactic*”. Era însă totodată interzis membrilor corpului profesoral exercitarea oricărui „*comerț și al oricărei profesiuni incompatibile cu demnitatea caracterului lor sau cu îndatoririle funcțiunii*”, inclusiv activitatea didactică în cadrul învățământului privat.

• continuarea în pagina 6

Magister

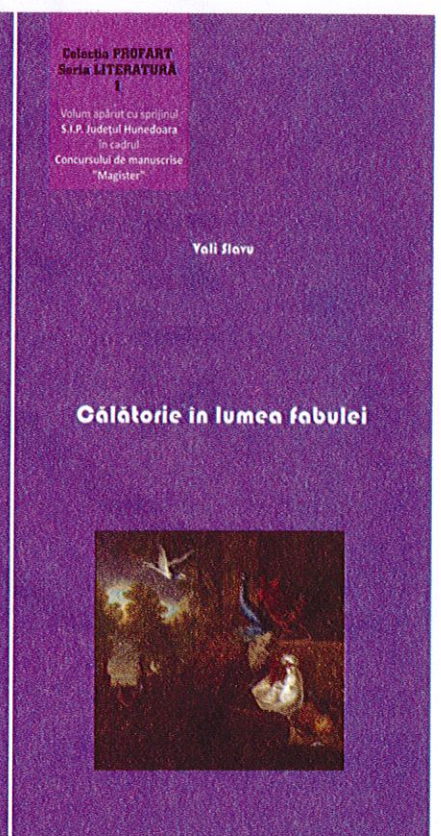
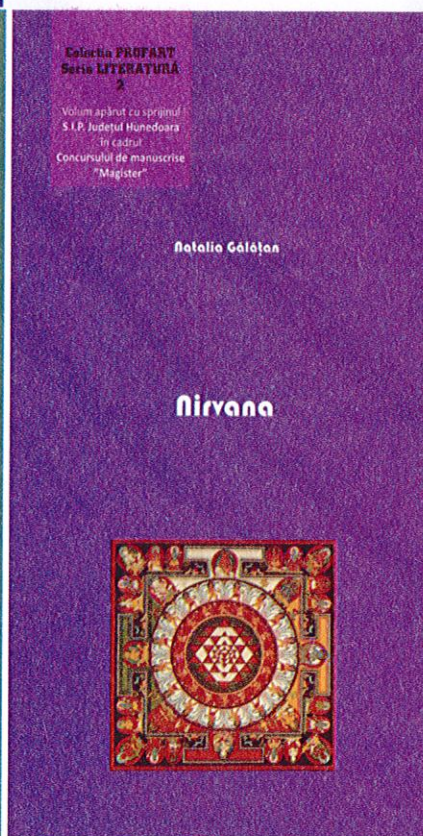
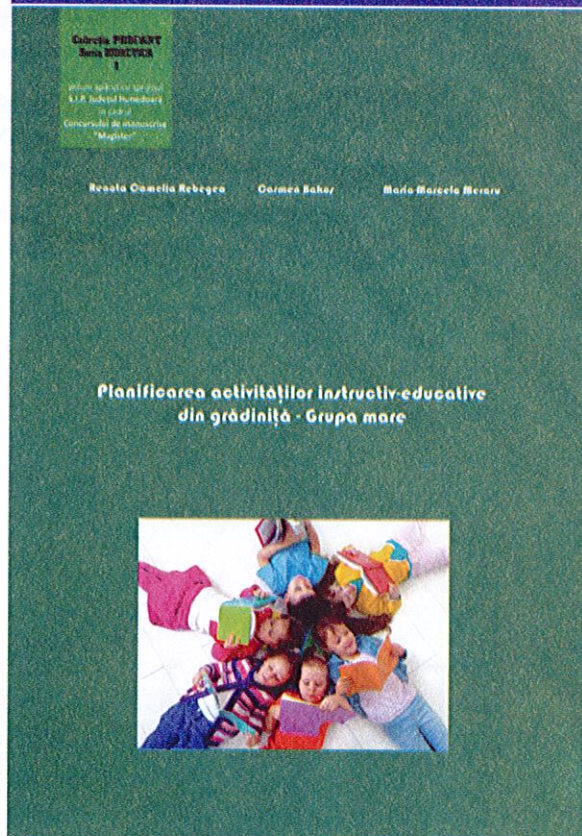
o nouă atitudine concurs de manuscrise

La începutul lunii iulie a acestui an, S.I.P. Județul Hunedoara lansa, pentru membrii de sindicat din județ, un concurs de manuscrise.

Concursul era structurat sub forma a trei secțiuni:

1. **Manuscrise cu tematică educațională** (manuale, auxiliare didactice, metodică, pedagogie etc.)
2. **Literatură de specialitate** (cercetare științifică, tratate, studii etc.)
3. **Literatură** (proză, poezie)

După cum s-a anunțat în momentul lansării, concursul urma să se finalizeze prin publicarea, în cadrul fiecărei secțiuni, a unei lucrări inedite. În acest moment, la finalul său, suntem bucuroși să vă anunțăm și câștigătorii (în număr de patru în acest an) și volumele (aici doar prin copertile lor) publicate. Lansarea acestora se va realiza în cadrul manifestărilor "Săptămâna educației".

„Oferă viață manuscrisului tău!”

Editia 2015

Magister

o nouă atitudine concurs de manuscrise

Profităm de această ocazie pentru a lansa deja **concursul de manuscrise „Magister”** ediția 2015. Astfel, în cadrul aceluiași trei secțiuni,

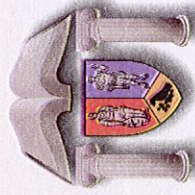
1. **Manuscrise cu tematică educațională** (manuale, auxiliare didactice, metodică, pedagogie etc.)
2. **Literatură de specialitate** (cercetare științifică, tratate, studii etc.)
3. **Literatură** (proză, poezie),

așteptăm, în perioada **01.10.2014-01.06.2015**, în aceleași condiții de concurs, manuscrisele dumneavoastră (print și format electronic) la sediul județean al S.I.P. Județul Hunedoara.

ZIUA MONDIALĂ A EDUCAȚIEI

S.I.P. HUNEDOARA

I.S.J. HUNEDOARA

**OCTOMBRIE
2014**

5

SĂPTĂMÂNA EDUCAȚIEI

29.09-05.10.2011

Deschiderea festivă
a activităților extracurriculare

Palatul Copiilor Deva
Cluburile copiilor

Deva - Hunedoara - Petrosani - 01 octombrie 2014

Activități sportive

EuroCenter Hunedoara
(lângă bazinul de înot)

Hunedoara - 01 octombrie 2014, orele 14.00-18.00

Dezbaterea publică

CADRUL DIDACTIC:
STATUT ACTUAL ȘI SOLUȚII

Sala „Spiru Haret” - I.S.J. Hunedoara - 02.10.2014, 10.00

Vernisaj Salonul Județean ”PROFART”

PERSPECTIVE

Deva - Sediul I.S.J. Hunedoara - 02 octombrie 2014

Lansare de carte
concursul de manuscrise

MAGISTER

Deva - Sediul I.S.J. Hunedoara - 02 octombrie 2014

Simpozionul Județean

”Învățământul românesc între tradiție și modernism”

CADRUL DIDACTIC:
STATUT ACTUAL ȘI SOLUȚII

Sala „Spiru Haret” - I.S.J. Hunedoara - 02.10.2014, 14.00

Activități metodice specifice

I.S.J. Hunedoara - S.I.P. Județul Hunedoara

ZIUA MONDIALĂ A
EDUCAȚIEI

Toate unitățile din învățământul hunedorean - 03.10.2014

SCURT ISTORIC LEGISLATIV AL STATUTULUI CADRELOR DIDACTICE

LEGE nr. 79/1928 pentru învățământul secundar, promulgată prin decretul nr. 1308 din 8 mai 1928

PUBLICATĂ ÎN: MONITORUL OFICIAL din 15 mai 1928

Următoarea modificare a legislației educației din spațiul românesc este adusă de legea promulgată în 1928. În cadrul acesteia, statutul cadrelor didactice face obiectul "Secțiunii III Personalul didactic al școalelor secundare", care cuprinde: "Capitolul VI Condițiunile de numire. Modul de recrutare", „Capitolul VII Alcătuirea catedrelor. Transferările. Numirea. Definitivarea și trecerea la pensie a profesorilor și măștrilor din învățământul secundar", "Capitolul VIII Drepturile și datoriile corpului didactic secundar. Concedii. Detașări", „Capitolul IX Distincțiuni și recompense", „Capitolul X Pedepsele corpului didactic secundar. Prescrierea și radierea pedepselor. Îndepărtarea din învățământ. Suspendarea din învățământ", „Capitolul XI Mijloacele de perfecționare a membrilor corpului didactic secundar" și „Capitolul XII Salariile corpului didactic secundar".

Modificarea legislativă păstrează diferența între cadrele didactice titulare și suplinitori, dar norma didactică crește la 15 ore la materiile de studiu (18, 20 sau 24 de ore pentru maiștri), cu posibilitatea reducerii normei la 12 ore după 20 de ani de vechime), fără a putea fi schimbată structura acesteia (apare însă posibilitatea redistribuirii orelor suplimentare în fiecare an). Pensionarea se face tot la 65 de ani; se menține interdicția exercitării comerțului sau a altor profesii incompatibile, inclusiv predarea sau deținerea de funcții în învățământul privat, dar apare posibilitatea unui concediu plătit de maxim 6 luni pentru studii în străinătate după depășirea unei vechimi de 10 ani în învățământ. O noutate deosebită o constituie apariția capitolului privind distincțiile și recompensele, unde sunt amintite adresa de mulțumire publică, medalia "Răsplata muncii" și gradația de merit. În ceea ce privește salarizarea, ea se face printr-o altă lege, în cea specifică educației stabilindu-se drepturi precum: egalitatea salariilor de bază între titulari și suplinitori, plata orelor suplimentare, acordarea gradației (partea variabilă din salariu) - „creșterea periodică a lefii profesorilor și măștrilor titulari - provizorii sau definitivi - care li se dă potrivit cu timpul lor de serviciu în corpul didactic, în chipul următor: 25 la sută după 5 ani; 50 la sută după 10 ani; 75 la sută după 15 ani; 100 la sută după 20 de ani; 125 la sută după 25 ani" (gradația nu se acorda însă suplinitorilor), văduva unui profesor sau maistru titular primind „o îndemnitare egală cu leafa pe timp de trei luni cu gradația întreagă și accesoriile profesorului sau maestrului decedat". De asemenea, se introduce degrevarea directorilor de unități școlare (fără posibilitatea plății cu ora), la care se adaugă o diurnă egală cu 1/2 din salariul de profesor, gratuitatea locuinței în localul școlii, iluminatul și încălzirea acesteia (în cazul în care nu era disponibilă o astfel de locuință, se acorda un spor la salariu de 10-25%).

LEGE nr. 6/1969 privind Statutul Personalului Didactic din Republica Socialistă România

PUBLICATĂ ÎN: BULETINUL OFICIAL din 14 martie 1969

După 1948 învățământul românesc se modifică radical, pe măsura instalării dictaturii comuniste. Prima dintre aceste schimbări este adusă de decretul nr. 175 pentru reforma învățământului din 3 august 1948. Atât aceasta, cât și cele care îi vor urma, vor amputa drastic, pentru prima dată, unele dintre drepturile obținute de către cadrele didactice de-a lungul timpului, chiar dacă statutul cadrelor didactice va deveni obiectul unei legi speciale. Pe lângă toate precizările privind ceea ce se denumește mișcarea personalului didactic și perfecționarea acestuia, insistând asupra drepturilor specifice, sunt totuși de amintit: norma didactică de 18-20 de ore de curs (24-30 pentru maiștri), concediul de odihnă anual plătit de 62 de zile calendaristice (31 de zile pentru personalul de conducere, îndrumare și control), salarizarea în conformitate cu legislația muncii (cu posibilitatea reducerii duratei trecerii de la o gradație la alta a stagiului în învățământ de la 5 la 4 ani în anumite condiții), transformarea orei de dirigenție din oră suplimentară în indemnizație lunară, posibilitatea obținerii gradației de merit după 25 de ani de vechime în învățământ și posibilitatea obținerii unor ajutoare materiale în condițiile legilor (spre exemplu, ajutor în materiale de construcție pentru construirea unei locuințe personale).

• continuarea în pagina 7

SCURT ISTORIC LEGISLATIV AL STATUTULUI CADRELOR DIDACTICE

LEGE nr. 128/1997 privind Statutul Personalului Didactic

PUBLICATĂ ÎN: MONITORUL OFICIAL din 16 iulie 1997

Legea care consfințește cu adevărat un statut al personalului didactic este adoptată, la inițiativa doamnei Ecaterina Andronescu, în anul 1997, în cadrul său regăsindu-se atât drepturi specifice perioadei de până la anul 1989, cât și drepturi obținute prin demersurile organizațiilor sindicale din educație începând cu 1990.

Referindu-ne doar la câteva dintre drepturile specificate în cadrul acestei legi, putem aminti: calitatea de titular al sistemului de învățământ (și întreaga mișcare a personalului didactic aferentă); pensionarea cu trei ani înainte de vârsta standard fără diminuarea pensiei; decontarea cheltuielilor de navetă la și de la locul de muncă; reducerea normei didactice pentru personalul de predare cu peste 25 de ani vechime; recunoașterea titlului științific în sistemul de învățământ preuniversitar; acordarea unei indemnizații de până la 80% din salariul pentru personalul didactic de predare care lucrează în mediul rural sau în zone izolate; spor specific acordat personalului din casele de copii și din învățământul special, tranșe suplimentare de vechime acordate la 30, 35 și la peste 40 de ani vechime în învățământ; acordarea de gradații de merit și salarii de merit; acordarea sporului de stabilitate de 15% după 10 ani de vechime neîntreruptă în învățământ; acordarea unui spor de 3% pentru solicitare neuropsihică pentru fiecare tranșă de vechime în învățământ; acordarea primei de instalare; posibilitatea beneficiarii de sporuri bănești de către șefii de catedră, de comisii și de colective metodice, de cercuri pedagogice și de consilii consultative de specialitate (o prevedere care nu a fost însă aplicată niciodată până în momentul abrogării legii); un spor de 10-25% pentru coordonatorii de practică pedagogică etc.

Chiar dacă până la acordarea efectivă a acestor drepturi au trecut uneori câțiva ani sau a fost necesară declanșarea de către organizațiile sindicale a numeroase procese, în orizontul anilor 2007-2008, prevederile acestui statut erau aplicate aproape în totalitate, ceea ce, pe lângă delimitarea clară a profesiei didactice și susținerea specificului său la nivel social, a permis și o creștere constantă a veniturilor personalului didactic, în pofida unor salarii de bază rămase la un nivel coborât în raport cu media economiei.

LEGE nr. 1/2011 a Educației Naționale

PUBLICATĂ ÎN: MONITORUL OFICIAL din 10 ianuarie 2011

După puțin peste 50 de ani de existență a unui statut al personalului didactic, ca formă legală de consfințire a specificului profesiei didactice, sub ministeriatul domnului Funeriu se decide, într-un elan de "reformă de dragul reformei", anularea acestei situații, o dată cu promulgarea noii legi a educației. Redus la Titlul IV al noii *Legi a Educației Naționale, Statutul personalului didactic din învățământul preuniversitar*, pe lângă toate prevederile legate de formarea profesională și mișcarea personalului didactic (aceasta însăși drastic amputată, mai ales prin dispariția ideii de titular al sistemului de învățământ), mai cuprinde, exceptând menținerea normei didactice de 18 ore și posibilitatea acordării gradației de merit, doar enumerarea unei serii de distincții a căror acordare nu a beneficiat încă de un regulament care să facă efectiv posibil acest lucru, reconfirmarea concediului de odihnă cu o durată de 62 de zile (de această dată, lucrătoare) și posibilitatea unui concediu plătit cu durată de 6 luni (acordabil în condiții deosebit de stricte).

Noua lege, care reprezintă a doua amputare a drepturilor specifice cadrelor didactice după cea operată de către comuniști și atitudinea politică au contribuit din plin la o degradare rapidă a statutului cadrelor didactice, atât din punct de vedere social, cât și profesional și cu precădere financiar (reducerea medie a veniturilor la nivelul salariaților din sistemul de învățământ, prin anularea vechii legislații, au depășit probabil 50-60%). Abia începând cu 2012 a devenit efectiv posibilă repunerea în discuție a drepturilor specifice cadrelor didactice. Demersul este însă unul departe de a fi încheiat, până în prezent fiind marcată redobândirea doar a câteva dintre vechile drepturi specifice: reintroducerea titlaturii la nivelul sistemului de învățământ, decontarea navetei personalului didactic la și de la locul de muncă și reducerea normei didactice cu două ore pentru personalul didactic de predare cu peste 25 de ani vechime în învățământ.

Celelalte drepturi de care s-a beneficiat, cel puțin din punct de vedere statutar, începând cu 1997, rămân însă un deziderat al revenirii la un statut al cadrelor didactice și obiectivul definitoriu al organizațiilor sindicale, fie că este vorba de reducerea vârstei de pensionare, de unele sporuri specifice activității didactice (precum sporul pentru doctorat, sporul pentru condiții vătămătoare, sporul pentru mediul rural sau zone izolate etc.) sau de tranșele suplimentare de vechime, precum și multe altele. Toate aceste drepturi, desigur, au în spate și un substrat financiar, probabil cea mai acută problemă a sistemului de învățământ românesc, devenit datorită drasticelor amputări de venituri unul dintre cele mai neatractive sectoare.

Lansat ca idee la sfârșitul lunii mai, **Salonul Județean PROFART** și-a propus să aducă în atenția publicului colegii profesori care îmbină activitatea la catedră cu preocupările pentru artele vizuale.

Beneficiind de întregul sprijin al doamnei profesor Popa Adriana Emilia, curatorul expoziției, participarea a presupus înscrierea cu maxim trei lucrări, în tehnici și dimensiuni la alegerea creatorului.

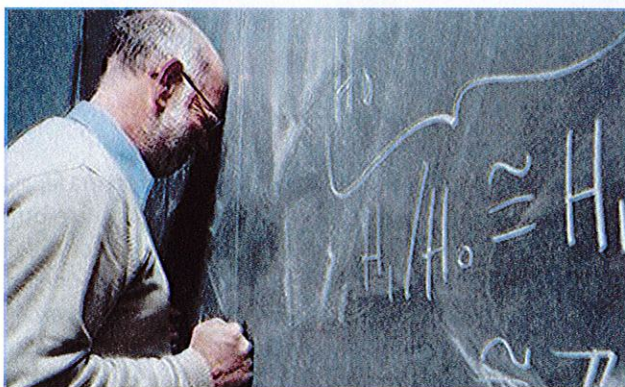
Vernisajul Salonului Județean PROFART, la sediul I.S.J. Hunedoara, sub patronajul S.I.P. Județul Hunedoara, se va realiza în cadrul manifestărilor "Săptămâna educației 2014" joi, 2 octombrie, ora 12.00.

Cu această ocazie va fi editat și un catalog al expoziției, care va încerca, chiar dacă nu veți fi prezenți la acest vernisaj, să aducă arta mai aproape de dumneavoastră.

Educația, o problemă socială? • continuare din pagina 1

de excesul de reformă. Orice reformă educațională nu a făcut decât să accentueze disfuncționalitățile sistemului. Nimeni dintre decidenții care și-au manifestat puterea de-a lungul timpului nu pare să fi înțeles că o reformă nu este ceva legat de un moment, ci un proces. Nici unul dintre decidenți nu pare să fi înțeles că nu orice conținut poate fi forțat să intre în orice formă. Am avut... și avem serie după serie de reforme, fără ca vreuna dintre acestea să plece de la starea reală a sistemului și să încerce, nu să modifice, ci doar să fiabilizeze lucrurile. Cu atât mai puțin a încercat să finalizeze ceva o reformă.

Probabil cel mai bun exemplu în acest sens este "epopeea" legii actuale a educației din ultimii ani. După semnarea în 2008 a Pactului Național pentru Educație (inițiativă care nu a fost urmată de acțiuni concrete), au existat două inițiative în ceea ce privește o lege a educației, propuse aproape simultan: Codul Educației, propus de Ecaterina Andronescu (la momentul respectiv ministru al educației) și pachetul de legi propus de o comisie prezidențială, "comisia Miclea". Nici una dintre aceste două propuneri nu s-a finalizat. După interimatul asigurat de Emil Boc (și câteva luări de poziție ale acestuia cu privire la viziunea sa asupra educației), noul ministru al educației, Daniel Funeriu, a pregătit o a treia variantă a *Legii Educației Naționale*, care a fost promulgată și publicată în Monitorul Oficial în ianuarie 2011. Contestabilă aproape din orice punct de vedere, dar mai ales în

ceea ce privește aplicabilitatea sa, legea a intrat totuși în vigoare, fiecare dintre obiecțiile aduse în momentul promulgării sale (nu a existat o dezbateră concretă asupra conținutului său) dovedindu-se în cele din urmă întemeiată.

Fără puțință de a deveni într-adevăr o lege a educației din România, acest act normativ, începând cu momentul imediat următor schimbării guvernamentale, a intrat într-un lung proces de "cârpeală", în pofida tuturor eforturilor de a repara "stricăciunile" aduse educației românești devenind din ce în ce mai evident că este nevoie, după numai trei ani, de o altă legislație, una care să reazeze lucrurile pe un fâgaș normal, dar mai ales o legislație care să nu uite, să nu ignore la propriu cadrele didactice și statutul acestora. Rămăși, din punct de vedere legislativ și social, doar furnizori de servicii educaționale, un serviciu printre toate celelalte servicii sociale, dascălii nu mai pot fi dascăli, termenul nemaifiind decât o etichetă pe care a ajuns să considere oricine că și-o poate asuma.

Toate acestea înseamnă, desigur, că situația este cunoscută de oameni. Chiar foarte cunoscută, având în vedere deplângerea educației la toate nivelurile. O conștiință, încă o dată, ipocrită însă, ceea ce ridică problema incompatibilității cu valorile oamenilor, societății românești actuale. Există într-adevăr o incompatibilitate între educație cu tot ceea ce implică ea, până la atitudinea față de și a cadrelor didactice, și valorile sociale?